

1863. Jeg finder derfor nogen Betænkelighed ved Bestemmelsen i § 2, og det forekommer mig ikke at være forbundet med nogen særdeles Banfæstighed at lade Sundhedsvedtægterne i den Tid, der vil hengaae mellem denne Lovs Vedtagelse, som jo vil kunne skee i indeværende Aar, og den 1ste April 1863, forelægge vedkommende Kommunalbestyrelser til fornøjet Vedtagelse; de Forandringer, som der paa enkelte Steder kan være Tale om, ville paa de fleste Steder ingen Diskussion fremkalde, og man vil vistnok i det Hele gaae ind paa Forlængelsen. Jeg skal dog bemærke, at jeg ikke nærer den mindste Tvivl om den lovgivende Magts Competence til at give saadanne Bestemmelser, da man ganske vist aldeles uden Kommunernes Samtykke kan ved Lov give en hvilken som helst Bestemmelse vedkommende Sundhedspolitiet. Jeg nærer som sagt aldeles ingen Tvivl derom, og jeg skal indrømme, at hvad her foreslaaes, kan være et Skridt fremad imod en Sundhedspolitilov; men det forekommer mig som sagt dog at være lidt betænkeligt, saaledes uden videre at give enkelte lokale Bestemmelser fornøjet Varighed uden Kommunernes Samtykke. Jeg skal i saa Henseende ikke stille noget Forslag, hvis den høitæredede Minister maatte finde ikke at kunne gaae ind derpaa, da jeg anseer Lovudkastet for at være af en saadan Vigtighed, at jeg kan finde mig i det, selv med en Bestemmelse som den af mig fremhævede.

S. Sags: Det synes mig ikke at ville være heldigt, om man skulde gaae den Vej, som nu blev antydet; thi det er meget besværligt at faae saadanne Sundhedsvedtægter tilveiebragte. Derfor som man vil gaae til det Yderste af Hensynstagen til Kommunerne, kunde man indsatte en Bestemmelse om, at i de Kommuner, hvor Sundhedsvedtægter allerede bestaae, kan Kommunalbestyrelsen eller denne i Forening med Sundhedskommissionen fordrø, at Sundhedsvedtægterne skulde underkastes en Revision. Derved vil man have gjort Alt, hvad der i mine Tanker kan være Tale om at gjøre; at lade det hele Spil gaae om igjen, troer jeg ikke man kan. Det vil nemlig sees, at det har kostet overordentligt Besvær at tilveiebringe

Sundhedsvedtægterne; ikke blot Vægeautoriteterne have været satte i Bevægelse, men Justitsministeriet, Amtmændene, Kommunebestyrelserne og Delegerede fra Kommunalbestyrelserne. At begynde med hele dette Apparat forfra, efterat have havt Sundhedsvedtægterne ikke engang i 2 Aar, troer jeg ikke gaaer an; man maa tage Hensyn til Folks Tid og ikke gjøre dem trætte, ved at man kommer for hyppigt igjen. Lad de Kommuner, der ville have Forandring i Vedtægterne, fordrø Saadant, da kan det skee; det kan ogsaa for Diebliffet skee med Justitsministeriets Samtykke, og forsaavidt er der altsaa aabnet Udgang til at rette Sundhedsvedtægterne.

C. Ninesaad: Jeg skal dog med Hensyn til den ærede sidste Talers Ytringer tillade mig at bemærke, at man ingenlunde fra den Tid, som det tog at tilveiebringe Grundlaget for Sundhedsvedtægterne, kan slutte til, hvilken Tid det vil tage at give dem den fornøvede Varighed af 5 Aar; thi i de fleste Kommuner vil det formeentlig stille sig saaledes, at der aldeles ikke bliver noget Nyt at tilveiebringe. Forøvrigt vil min Betænkelighed ganske være fjernet ved en Bestemmelse, som den ærede Rigsdagsmand antydede, der gik ud paa, at de Kommuner, der ikke pøstede Sundhedsvedtægterne i deres oprindelige Skikkelse, kunde fordrø en Revision af dem.

Rettelser.

Sp. 807, Lin. 19 f. n.: „taaget af Fære . . . og ingen“ læs: „langt snarere . . . end“
— 810, Lin. 4 f. o.: „Præstestanden“ læs: „Borgerstanden“

Sp. 991—92, nedersf. og øversf.: istedetfor „10de Mai 1804“ læs: „10. vendémiaire anno 4“